

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Quorum imperio parendum sit. ca. 10.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

De charitate Liber VII 475

me. Idē rursū ait. Qui non diligit me, sermones meos non seruat. Mentit̄ igit̄ q̄ se deū diligere dicit, & q̄d ille imperauit, hoc exēq̄ negligit. Quod v̄bis profiteris, operibus cōproba, & quod promittendo iactas, verū esse obediendo oñde. Ad testandā erga deum charitatē nihil magis necessarium est, q̄ ipsa obedientiæ v̄tus, vt videlicet facere studeamus quod ille imperat, & eo q̄d prohibet abstineam⁹. Cuncta q̄cunq̄ sunt, autorē suū agnoscunt, & ei obtemperant. Cælum, terra, mare, volucres, pecora, pisces, nec animantia tm̄, verum etiā inanimata eandem naturam seruant, quæ illis ab initio est collata, & nunq̄ ordinem suū, quem a conditore acceperunt transgrediunt̄. Vnde psalmista dñm alloquitur & ait. Fundasti terram & per manet, ordinatione tua p̄ seuerant dies, qm̄ oīa seruiunt tibi. Et in alio psalmo dicitur. Ignis, grādo, nix, glacies. spūs p̄ ocellarū, quæ faciunt v̄bum eius, montes & omnes collēs, ligna fructifera & omnes cedri. bestia & vniuersa pecora, serpentes & volucres pennatæ. Cuncta igitur quæ subsistunt, v̄bum dei faciunt, bruta vtiq̄ ratione carentia, sensibilia atq̄ insensibilia, & nos q̄s ille intellectu donauit, veritatis cognitione illuminauit, æternis bonis dignos reddidit, non faciemus? Creatori, redemptori, saluatori n̄o non parebimus? Non ille n̄a indiget obedientia, sed nos illius indigemus imperio, qui deo imperat aliquid, vt bona conferat obedientibus. Quæ aut̄ his q̄ obediunt conferenda sunt, obedire nolentes mereri non poterunt. Qualia v̄o & q̄ta sint obedientium bona, docebo, si prius quibus post deum obediendū sit, viderimus.

Quorum imperio parendum sit.

Cap. X.

Omnibus illis qui nobis iure præsumunt, obedire nos oportet, dummodo id iubeant, quod diuinæ non aduersatur iussioni, neque eorum qui præsidibus præsumunt imperio. Vt semper maioribus honor deferatur in obediendo, dicente Apostolo. **Rom. 13.**
Omnia anima potestatibus sublimioribus subdita sit,

Tit. 3.

Mat. 10

Eph. 6.

non est enim potestas nisi a deo, quæ autem sunt, a deo ordinata sunt, itaque qui resistit potestati, dei ordinationi resistit, qui autem resistunt, ipsi sibi, inquit. damnationem acquirunt. Quoties ergo imperatum est, quod potestati quæ a deo est, cõuenit, parere debemus vt deo. At vero cum male, impie, iniuste aliquid iussum fuerit, inalignitati eius qui iussit resistendum est, neque quod fieri voluit faciendum. Talis quippe iussio nequaquam sequitur ordinem a deo datæ potestatis, sed eius qui abutitur potestate, prauitatem atque nequitiam. Idcirco idem apostolus ad Titum scribens non satis habuit dicere. Ad mone illos principibus & potestatibus subditos esse, dicitõ obedire, sed subiunxit, ad omne opus bonum paratos esse. Cum itaque potestas aliquid iusserit, subditi mens mature perpendat, vtrum bonum an malum sit quod iubetur, si bonum fuerit, pareat: si malum parere caueat ne deum offendat, quod si nec bonum nec malum videbitur, perinde ac si bonum esset obtemperet. Satis est enim si malum non est quod iubetur. Bonum autem etiã si iussum non fuerit, agere expediens erit. Bene enim agendo mala iubentem poteris contemnere. Vis, inquit, non timere potestatem, bene fac. Fieri quidem potest vt potestas male officio suo fungens aduersus innocentem sæuiat, sed dominum audiuius dicentem. Nolite timere eos qui occidunt corpus, animam autem non possunt occidere, sed cum potius timere, qui potest corpus & animam perdere in gehennam. Quid nocuit sanctis tyrannorum impietas deos eorum contemnentibus? Quibus illi vitam hanc breuem & caducam abstulerunt, iis deus dedit stabilem & æternam. Quos illi supplicis affecerunt, eos deus perennis gloriæ immensique gaudij corona insigniuit. Igitur sicut recta honestaque iubentis præsidis imperium totis viribus exequi debemus, ita iniqua turpiaque imperantis minas intrepide contemnere. Sed rursus apostoli præceptum est. Serui obedite dominis carnalibus cum timore & tremore & synceritate cordis vestri, sicut Christo, non ad oculum seruientes, quasi hominibus placentes, id est laudem, fauorẽve

De charitate Liber VII. 475^a

hominum aucupantes, sed vt serui Christi facientes voluntatem dei ex animo, seruientes sicut domino & non hominibus. Dominis igitur fideliter vt deo seruiedum est, prompteque obtemperadum, quamdiu iussa eorum cum dei concordent voluntate, nec ab æquo honestoq; videantur discrepare. Et si carnalibus dominis tâta animi solitudine obediendum sit, quanto magis domino spiritali, qui animarum nostrarum curam gerit, & illa cluntaxat iubet quæ magis ad consequendam pertinet salutem? Recte itaq; hortatur nos Apostolus & ait. Obedite præpositis vestris & subiacete eis, ipsi enim perui-
gilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri Pontifici maximo ante alios parendum est, Christi enim vicem gerit in terra. Deinde ab illo vt nostro conuentui præsent constitutis, omnibus deniq; qui ex eius autoritate ius habent, quod volunt nobis imperandi, vt deo erit obediendum, semper tamen habita superiorum ratione, ne forte dum minoribus obedimus, eos qbus & ipsi obedire debent offendamus. Deinde parentibus nostris obedire nos & natura suadet, & diuina lex iubet. Vnde apostolus. Filij, inquit, obedite parentibus vestris in domino, hoc enim est iustum, honora patrem tuum & matrem tuam, quod est mandatum primum in pmissione, vt bene sit tibi, & longæuus sis super terrâ. Non utique super hanc terram, in qua & obedientes possunt cito mori, & inobedientes diu viuere, sed super illam de qua propheta dixit. Credo videre bona domini in terra viuentium. Quod etiam filiis Ionadab a domino promissum fuisse credimus. Vt enim præceptum patris perficerent, vini potu abstinabant, & meruerunt audire domino dicente. Non deficiet vir de stirpe Ionadab filij Rechab stans in conspectu meo cunctis diebus. Tunc autem conspectum domini merebimur, cum totius obedientiæ nostræ vnus finis fuerit, vt videlicet hominibus obediendo deo placeamus. Qui enim ideo alicuius iussis obtemperant, vt ab eo mercedem capiant, mercenarii sunt, & qui parent metuendo, ne quid mali patiantur, serui sunt. Is vero qui neque spe præmij,

Hebr. 13

Eph. 6

Psal. 26

Filij Ionadab
Iere. 35

neq; timore supplicij, sed solo dei amore se subijcit ad
 obediendum alijs, non mercenarius neq; seruus est, sed
 potius filius patri æterno perpetua charitate deuinctus.
 Atq; ideo quidem voluntarie seruit, sponte obtempe-
 rat, nihil in quo deo gratificari se censet, agit inuitus.
 Hic certe cum psalmista sancto concinere poterit. Ut fa-
 ciam voluntatem tuam deus meus volui. Tunc demum
 vera perfectaq; obedientia est, cum nostra voluntas ex
 dei pendet voluntate. Cum videlicet quod ipse præci-
 pit, facimus, non quod caro ad malum prona suggerit.
 De isto obedientiæ genere est dictum. Melior est obedi-
 entia quam victimæ, & auscultare magis quam offer-
 re adipem arietum. Et alibi. Sacrificium salutare est, at-
 tendere mādatis, & discedere ab omni iniquitate. Quo-
 niam autem nihil mali est, quod lex diuina non prohi-
 beat, neq; boni quod non imperet vel præcipiat, omni-
 um prorsus abstinentia vitiorum, omniumq; exercita-
 tio virtutum obedientia est, ita vt ne fidei quidem sa-
 cramenta proderunt nobis, nisi ipsam obedientiæ co-
 luerimus virtutem. Vnde gentium apostolus Paulus,
 Circuncisio inquit, nihil est, & præputium nihil est, sed
 obseruatio mandatorum. Et Iacobus apostolus. Fides si
 non habeat opera, mortua est in semetipsa.

Psal. 39

1. Reg. 15.

Eccl. 35

1. Cori. 7.

Iacob. 2.

De obedientium præmio Cap. XI.

Videamus nunc quæ nam bona pollicetur obedi-
 entibus dominus. Obediens inter aduersa secu-
 rus est, dicente dei sapientia. Qui me audierit,
 absque terrore quiescet, & abundantia perfruetur, ma-
 lorum timore sublato. In Ecclesia ste quoque dicitur.
 Qui custodit præceptum, non experietur quicquam
 mali. Iustus enim & aduersa bene cedunt, dum ea feren-
 do superant. Huic simile est quod in Isaia loquitur do-
 minus, & ait. Si me audieritis, bona terræ comedetis.
 At vero apostoli & sancti martyres quos obedientes

Proue. 1.

Eccl. 8.

Isai. 1.